

Shekacho vizier

De familie Haasnoot voor bijbelvertaalwerk in Ethiopië

Nieuwsbrief nr. 26 - juni 2002

Weer een mix van berichtjes in deze nieuwsbrief! Op het moment dat we dit schrijven, zijn we druk met de verhuizing naar de hoofdstad Addis Abeba. Jaap zal daar in juli in zijn nieuwe taak van 'project coördinator' beginnen. Tegelijk blijven we betrokken bij het Shekacho vertaalwerk.

Afscheid Masha

Ons leven hier in Ethiopië staat vaak (soms te vaak!) in het teken van nieuwe mensen leren kennen en ook weer afscheid nemen. We hebben dat geaccepteerd, maar het blijft niet eenvoudig. In de vorige nieuwsbrief vertelden we al dat Jaap per 1 juli a.s. in de functie van 'project coördinator' gaat beginnen op het kantoor van SIL in Addis Abeba. Omdat Jaap eind mei echter als afgevaardigde van SIL Ethiopië naar de driejaarlijkse internationale vergadering van SIL in Amerika gaat, moesten we rond die tijd al afscheid nemen van onze bekenden in Masha.

Onze laatste zondag daar waren we uitgenodigd op een bruiloft. Onze auto was geselecteerd als trouwauto voor het bruidspaar. Dat betekende dat Jaap zeven keer luid toeterend rond de enige rotonde in Masha mocht rijden. Ook gingen de bruiloftsgasten dansend en zingend vele malen rond de auto heen, voordat het bruidspaar uit kon stappen. Iets waar wij maar moeilijk aan kunnen wennen, is dat dat vooral de bruid niet mag lachen op de grote dag. Zij behoort verdrietig te zijn, omdat ze haar ouders verlaat!

De kerkleiders van het district en ook de kerkenraad van de gemeente in Masha hadden afscheidsbijeenkomsten voor ons georganiseerd. Ze spraken warme woorden, maar hadden het er nog wel moeilijk mee dat we uit Masha vertrokken. Vooral voor Almaz, degene die twee jaar lang voor David zorgde, was het afscheid moeilijk en emotioneel.

Vertaalwerk

Het vertaalwerk gaat door. Hoewel de Shekacho vertalers de eerste 'kladvertaling' van het Marcus evangelie hebben afgerond, blijft er nog veel te doen voordat we Marcus kunnen drukken. Vlak voor Ethiopisch Pasen hebben we het begin van Marcus 16 (over de vrouwen die naar het lege graf gaan) gecheckt, zodat dit gedeelte in een paar gemeenten op Paasdag in de kerk kon worden voorgelezen. Eén van onze discussies ging over het woord voor het lichaam van Jezus. Het Shekacho heeft twee woorden voor 'lijk' of 'stoffelijk overschot'. Het ene woord (*dubano*) wordt gebruikt voor het overleden lichaam van 'gewone mensen', terwijl

het tweede woord (*ceho*) het stoffelijk overschot van een belangrijk persoon (koning of religieuze leider) aanduidt. Omdat we denken dat het Evangelie Jezus niet als zomaar een gewoon mens afschildert, hebben we voor het tweede woord (*ceho*) gekozen.

Gedachten rond een tafelzeiltje

(geschreven door Jaap)

Op een zondagmorgen in februari zat ik in de kerk van Shuwane, een plaatsje niet ver ten zuiden van Masha. Samen met de vertalers Tegbaroe en Tadelle was ik daar om na de dienst wat meer over het vertaalwerk te vertellen. De preek ging over het woord van Paulus over het ene lichaam van de kerk: één Heer, één geloof, één doop; één God en Vader over allen. Tijdens de preek dwaalen m'n gedachten af en kijk ik eens rond.

Wibra zeiltje en samba-ballen

Ik zit net als iedereen op een houten bankje zonder rugleuning en heb nogal moeite om een goede houding te vinden. Gelukkig gaan we zo nu en dan staan. De mensen die naast me zitten, hebben allemaal blote voeten. Op een verhoging voor in de kerk staat een eenvoudige lessenaar en een tafel waarop twee kaarsen branden en een openge-slagen Bijbel ligt. Ook staan er twee plastic bekertjes met verse bloemen erin op de tafel. Het lijkt erop dat men pas een nieuw tafelzeiltje heeft gekocht voor 'het altaar'. Het is een 'Wibra-achtig' zeil-

tje met plaatjes van fruit erop: ananas, appels (die niemand hier kent!) en bananen. Naar mijn bescheiden mening geen geweldige keuze voor een altaartafel, maar goed. Smaken verschillen zullen we maar zeggen. De gemeentezang wordt begeleid met een drum en - dat heb ik nog niet vaker gezien - een soort samba-ballen. Terwijl de prediker in twee talen (Amhaars en Shekacho) zijn boodschap brengt, loop er achter hem een jongetje van een jaar of twee heen en weer. Het jongetje heeft alleen een T-shirtje aan en loopt driftig op een Bic balpen te kauwen. Niemand schijnt er last van te hebben.

En toch één...

Wat een wonder eigenlijk dat de Hervormde Adventkerk in Amersfoort en de Mekane Yesus gemeente in Shuwane allebei onderdeel zijn van de wereldwijde kerk van Christus! Wat betreft vormgeving zijn deze twee gemeenten werelden van verschil. En toch zijn en voelen we ons één. Eén in het geloof in Christus Jezus, de ene Middelaar tussen God en mensen.

"Kijken bij de vrouw van Alemoe"

geschreven door Jesse (8 jaar)

Desta, m'n vriend en ik keken bij een vrouw die een soort deeg was aan het maken.

Dat deeg noemen ze 'kocho' [= enset brood].

Toen ging ze het snijden eerst recht en dan scheef.

Dan wikkel je het in een blat.

Dan maak je een vuur, en leg je een platte schaal er op.

Dan leg je het brood in het blat gewikkeld erop.

Dan moet je het van de schaal af halen.

Daarna haalde ze het blad er af.

Eet smaakelijk.

Het citaat

"We hadden pas het voorrecht van een bezoek van een antropoloog die verbonden is aan de Yale universiteit [in de VS]. Hij was hier een week om de Anuaks [een bevolkingsgroep in het zuidwesten van Ethiopië] te bestuderen. Na die ene week van onderzoek was zijn belangrijkste conclusie dat wij niet moeten proberen om de Anuaks te veranderen. Ze zijn tevreden zoals ze zijn. En als wij proberen om hen te bekeren, dan maken we hen mogelijk erg ontevreden en dan geven we hen complexen waar ze nooit meer overheen komen.

Na één week studie van de antropoloog is *mijn* belangrijkste conclusie dat hij terug moet gaan naar Connecticut en dit werk aan ons over moet laten. Als hij denkt dat de Anuaks tevreden zijn met de angst, onwetendheid, ziekten en het bijgeloof waarmee ze nu leven, dan moet hij zichzelf na laten kijken."

Uit: Ch. Partee, *The story of Don McClure, Adventure in Africa*, 1990, p. 290.

(Eigen vertaling uit het Engels. Don McClure was een opmerkelijke Amerikaanse zendeling die het grootste deel van zijn leven in Afrika doorbracht. Dit citaat komt uit zijn biografie - een aanrader!)

Hartelijke groeten van
Mirjam, Jaap, Joël, Jesse, Desta & David Haasnoot